

lepa je „Zadnji kozarec“; kdor koli je prvi iznajšel ta napev: slava mu! ker je res krasna. Mična je „Modrijan“ in „Nezvesta“ (Jamarjeva), ravna tako „Želja Krajnca“. V pesmi „Krajnski fantje“, najlepše je, kar je ob koncu z besedami (?) la la la..., enake dostavke ima še trikrat; al mislimo, da se ta pomoček le redko redko rabiti sme; tudi bi radi čuli, kako se bode v pesmi „Bohinka“ pel skozi 5 taktov soglasnik d... brez samoglasnika; al v ostalem je ravno omenjena pesem prav lepa. Ker bojo razun teh, ki so nam najbolj dopadle, morebiti druge drugim še bolj dopadle, bode po takem vsem vstreženo.

Konečno pa še besedico o besedah. Čeravno je res, da mali narod naš nima pesem za petje vstvarjenih na vse perste, mora vendar tak zložitelj kakor je g. Fleišman, ki nam je že veliko pesem zložil, ki se bojo še pele, ko že njega in nas ne bo, gledati na to, da si izbera estetičnih besed. Mi se ne štejemo v versto tistih, katerim je vsaka svetna pesem že gnjusoba, ker bi sicer mogli zavreči krasnih tisuč in tisuč pesem, pesem, ki se v koncertih in drugih poštenih družbah po celem svetu pojejo; al reči moramo, da „okrogle“ take baže, ki so na koncu tega zvezka, naj bi gosp. Fleišman raji prepustil — lastni fantaziji tistih, ki „nazaj pristokajo s kervavo glavo“, ker tak, „ko star se priplazi in ga vseka čez vamp“, si bo gotovo sam iznajdel svojo melodijo, ki gotovo ne bo spadala med „mične zdravice“! Naj nam gosp. Fleišman ne zameri te opazke; al preveč spoštujemo njegove lepe pesmi, da bi mogli hvaliti take „okrogle“.

Oda moji kravi.

Gleiches Recht für Alle!
„Presse.“

Hajdi! strune zagromite!
Novo pesem zdaj veljá!
Mi heróa razglasite.
Krog po svetu novega!

Ker že oslom himno slave
Pôje zdanji sladki svet,
Kaj bi jez od svoje krave
Tudi je ne smel zapet'?

Čujte! Liska, moja krava,
Je rodú domačega,
Kar iz ptujega pritava,
Malo, veste, da veljá.

V šolo ni sicer hodila,
Brat' le travo zna samó;
Vendar pridno je vozila,
Ko zidali šolo so.

Torej naj se čast ji trobi,
Da čez hrib in plan doní;
To se Liski saj spodobi,
Ker za krave premje ni.

Njena oj! prelepa dlaka
Kak' gospôsko ji stoji!
Grôš postavim, da enaka
Ji na svetu druga ni!

Spred je brezasta, rujava,
Pisana kot močerad,
Sajasta in černoglava;
Siva kot osliček zad.

Kakor drugim ni ji sila,
Da bi lišpala se še,
Alj obroč celó nosila, —
Saj dovolj je zala že.

Kak pa rep iz žime sive
Zalo ji do tal visí!
Vsi zavida jo ji grive
Sitarji — pa kitarji.

Kar jo pa najbolj povzdigne,
Zala njena sta rogá;
Ona ž njima le pomigne —
In vsa čeda trepetá.

Tud' nad njo je vredno hvale,
Da le muče, laja ne!
Kaj bi krave se spakvale?
Lajati učile se?

Mukati učila mlada
Se je že pri materi;
In da zna — pokaže rada,
Da je krava, ne tají!

Naj bi pač od nje učili
„Lonemani“ nekteri se,
Da bi zadej saj ne bili!
To preveč bi bilo le!!

Zdaj pa mleka kakor vode,
Slednji dan trinajet rešet!
Smétane pa polne sode
In pa masla polno klet!

To vse dá mi krav'ca zlata!
Judovsk bik je zvedel to,
Kak' da Liska je bogata;
Šment! glej! pride snubit jo.

Vklone se po šegi novi:
„Kisdihand“ — poklekne clo,
In kod dedi kdaj njegovi
Têle zlato — móli jo!

To se vé, da ako vzela
B'la bi juda klešmana,
Mati nov'ga res kerdela
Bila bi govejega.

Tode Liska ga je dala
Kosmatina skoz klobuk;
To za njo je slavna hvala,
Drugim kravam pa poduk!

Zdaj pa judovski zagnali
Časniki so strašen hrup;
Lisko mojo opsovali, —
Zlili na-njo vês svoj strup.

Ni mi treba nič več reči
V njeno čast, kot to samo:
To je hvala že največi,
Da jo judje šipajo!

Torej — kaj to mene briga,
Zaba v luži će regljá,
Bik će tuli, osel riga,
Al' će kozel meketá!?

Bik ostane bik zabiti,
Kar je Liska, bik ne bo;
Ona pa bik noče biti.
Slava torej ji zato!

Konca ni zasluge zale
Njene će bi speval vse;
Pa ostane nekaj hvale
Naj za druge krave še!

M. Vesel.

Dopisi.

Iz Sibinja na Erdeljskem. C-o. — 28. maja je bivši deželni predstojnik knez Miroslav Lichtenstein Erdeljsko zapustivši se v Temešvar podal. Slovesno spremnišтво tukajšnih mestjanov, ki so ga v narodni obleki in z banderi jahajoči spremljali, in nekterih še ostalih c. k. uradnikov je živa priča njegove vljudnosti. Pa tudi druge uradnike po deželi je ljudstvo z otožnim sercom odhajati gledalo, zlasti Vlahi ali Romuni, (kterih je 1 milijon in 200.000) ki so bili zadovoljni s ptujci; zakaj kdor je pravico iskal, jo je tudi najdel. Bog daj, da bi se vprihodnič ne godilo drugače! Magjari in Saksonci v djanji ravnopravnosti ne poznajo. Pri vravnovanju novih uradnij se Vlahi skorej sploh v nemar pušajo; taka se tudi katoličanom godí. Vlahi zoper toliko krivico protestirajo in so sicer na videz mirni; al na tihem ogenj tlí, dokler ne bo strahovito švignil, in lahko, da bo kerv tekla, ako se taki napáčnosti v okom ne pride. Prezirati se ne smé, da le Vlahi imajo tukaj prihodnost. Vlaški narod je mnogo mnogo let pod jarmom sužnosti zdihoval; al zdaj se zaveda, da tudi on je človek in si prizadeva, dušno in telesno se izobraževati. Kar jezik zadeva, se jim godí, kakor ubogim Slovencom. Kakor Slovence zatirajo nemškutarji in nekteri domači odpadniki, tako Vlahe Magjari in Saksonci. Prav pusto prihaja pri nas življenje; zdaj smo popolnoma brez vse politične in sodne gosposke. Skorej vsi ptuji uradniki so že deželo zapustili; le žalostno je, da veliko jih nobenega plačila ne dobiva več. Samo okrožnih adjunktov je bilo čez 50 začasnih, ki od prvega junija ne vinarja več ne bojo prejemali — reklo se jim je: „Odlazite s trebuhom za kruhom, ako tudi koš otrok imate!“ — Na Erdeljskem je 25 gimnazialnih učilišč, 11 je katoliških. Al bo edino c. k. deržavno učilišče, ki je v desetih letih na prvo mesto dospelo, še ostalo, se še ne vé, pa govorica je, da mu že kljenka v veliko škodo in pravično žalost dežele. — Vreme nam slabo prerokuje. Poprej hudi mraz, da je vse pozebilo; zdaj pa suša da je zemlja že silno globoko razpokana. Tudi Gospod gospodov véliko politiko dela, in ta bo prava!

Iz Hervaške 30. maja. C-v. — Koliko se more premeniti v enem letu, smo skusili na Hervaškem. Lani je v tej dôbi propala zagrebška čitavnica, ker so jo dolžili, da je „Herd politischer Agitationen“. V surki se nihče ni smel na ulici pokazati, bil je v nevarnosti, da ga ne bi zgrabil kateri mnogobrojnih očitnih ali skrivnih „polikvečev“. Dopisovati iz Zagreba „Novicam“ je bilo greh, čeravno v dopisih ni bilo govora razun o veselem napredku in gibanji na polji literarnem. Očitalo se je dopisniku, da je „politisch-gefährlich“, ker oznanuje Slovencom, kaj se godí na Hervaškem. Kdo bi si bil kedaj mislil, da bo odkljenkalo tako iznenada zatiravcom narodne stvari! Nastopili so časi, kakoršnih se ni živa duša nadjala. Oživela je potlačena narodnost in začela se razcvetati kakor rožica v pomladanskem dnevu, kateri je prijazno solnce prisijalo in jo zbudilo v življenje. Tako je tukaj. Kako se godí po Slovenii, ne morem razsojevati po lastni skušnji. Kar zvem iz časopisov, je našim bravcom znano, toraj mi ni treba ponavljati